

Jason Rekulak

BALJÓS RAJZOK

WILL STAEHLE
és
DOOGIE HORNER
illusztrációival

I

Pár évvel ezelőtt kezdtem kifogni a pénzből, ezért önkéntesnek jelentkeztem a Pennsylvania Egyetem egyik kutatására. Az útbaigazítás az egyetem Nyugat-Phillyben lévő orvosklinikai kutatóközpontjába vezetett, egy nagy előadóterembe, amely tizennyolc és harmincöt év közötti nőekkel volt tele. Mivel az utolsók között érkeztem, nem jutott szék. Reszketve kuporogtam a földön. Volt ingyenkávé és csokis fánk, meg egy nagy tévé, amelyikben a *The Price Is Right* ment, de a legtöbben a mobiljukat bámulták. A hangulat olyan volt, mint a gépjármű-nyilvántartóban, azzal a különbséggel, hogy a jelentkezőknek órabért fizettek, így az emberek nem tűntek boldogtalannak az egész napi várakozás miatt.

Egy fehér köpenyes orvos állt fel, és bemutatkozott. Azt mondta, hogy Susannek vagy Stacey-nek vagy Samanthának hívják, és a klinikai kutatási program munkatársa. Felolvasta a szokásos kötelező jogi nyilatkozatokat és figyelmeztetéseket, és emlékeztetett bennünket arra, hogy az illetményt Amazon ajándékutalvány formájában kapjuk, nem csekken vagy készpénzben. Páran morogtak, de nekem megfelelt; volt egy pasim, aki dolláronként nyolcvan centért megvette tőlem az összes utalványt, úgyhogy minden rendben volt.

Pár percenként Susan (azt hiszem, Susan volt) felolvasott egy nevet a listájából, olyankor valaki kiment. Senki nem jött vissza. Hamarosan rengeteg szabad hely lett, de én kuporogtam tovább a földön, mert úgy éreztem, ha megmozdulok, elhányom magam.

Fájt mindenem, és rázott a hideg. Aztán körbefutott a hír, hogy nem végeznek előszűrést, vagyis senki sem fog vizeletet vizsgálni, pulzust mérni vagy bármi olyasmit tenni, amivel kizárhatnának a kutatásból, úgyhogy bedobtam a számba egy 40 millis Oxy tablettát, és addig szopogattam, amíg le nem jött róla a viaszsárga bevonat. Aztán visszaköptem a tenyerembe, szétmorzsoltam a hüvelykujjammal, és felszipantottam kábé a harmadát. Épp csak annyit, hogy rendbe jöjjenek. A maradékot egy darabka fóliába csomagoltam, és eltettem későbbre. Aztán már nem is remegtem, és a padlón várakozás sem volt olyan rossz.

Körülbelül két órával később az orvos végre szólított, „Quinn! Mallory Quinn!”, én meg a sorok között elindultam felé, nehéz télikabátomat magam után húzva. Ha észre is vette, hogy be vagyok tépve, nem tett megjegyzést. Csak a koromat (tizenkilenc) és a születési dátumomat (március 3.) kérdezte, aztán összevetette a válasszaimat a jegyzeteiben szereplő adatokkal. Nyilván úgy ítélte meg, hogy elég józan vagyok, mert végigvezetett egy folyosólabirintuson, amíg egy kis, ablaktalan helyiségbe nem érkeztünk.

Öt fiatal pasas ült egy sorban, összecsucskható székeken; mindannyian a padlót bámulták, így nem láttam az arcukat. De eldöntöttem magamban, hogy vagy orvostanhallgatók, vagy rezidensek – a sötétkék műtősruhájuk még nem fakult ki, és csak az eredeti csomagolás hajtásai mentén volt gyűrött.

– Rendben, Mallory, kérem, álljon a szoba közepére, a fiatalemberekkel szemben. Pont ide az X-re, tökéletes. Mielőtt bekötjük a szemét, elmondom, mi fog történni.

Akkor jöttem rá, hogy egy fekete alvómaszkot tart a kezében – olyasfajta puha pamut szemmaszkot, amelyet anyám szokott felvenni éjszakára.

Elmagyarázta, hogy e pillanatban az összes férfi a padlóra szegezi a tekintetét, de hamarosan engem fognak nézni. Az a feladatom, hogy jelezzem, amikor megérezem magamon a „mustráló pillantásokat”. Akkor majd emeljem fel a karomat, és tartsam úgy egészen addig, amíg az érzés tart, amikor pedig elmúlik, engedjem le.

– Öt percig csináljuk, de miután befejeztük, lehet, hogy megismételjük a kísérletet. Van kérdése, mielőtt elkezdjük?

Elnevettem magam. – Igen. Olvasták *A szürke ötven árnyalatát*? Mert biztos vagyok benne, hogy ez a tizenkettedik fejezet.

Könnyed kis viccelődésem ennyiben ki is merült, Susan ugyan udvariasan mosolygott, de a pasik közül egyik sem reagált. Az író-táblájukat babrálták, és egyeztették a stopperjüket. Minden arra utalt, hogy véresen komolyan veszik a kísérletet. Susan a szememre illesztette a maszkot, és megigazította a pántot, hogy ne legyen túl szoros.

– Nos, Mallory, rendben lesz így, kényelmes?

– Persze.

– Készen áll?

– Igen.

– Akkor háromra kezdünk. Uraim, figyeljék az óráikat. Egy, kettő, három.

Nagyon furcsa öt percig állni egy helyben, bekötött szemmel, egy tökéletesen csendes szobában, tudva, hogy a srácok a melledet, a fenekedet vagy bármidet bámulják. Nem voltak hangok vagy nyomok, amik segítettek volna kitalálni, mi történik. De határozottan éreztem, hogy figyelnek. Többször felemeltem és leeresztettem a karomat, és az az öt perc egy órának tűnt.

Miután végeztünk, Susan megkért, hogy ismételjük meg a kísérletet. Újra megcsináltuk az egészet. Aztán megkért, hogy ismételjük meg a kísérletet harmadszor is! És amikor végül levette a szemkötőt, az összes srác felállt és tapsolni kezdett, mintha most kaptam volna meg az Oscar-díjat.

Susan elmagyarázta, hogy egész héten nők százain végezték el a kísérletet, de én voltam az egyetlen, aki szinte maximális eredményt ért el, háromszor egymás után 97 százalékos pontossággal jeleztem a „férfitekintetet”.

Azt mondta a srácoknak, tartsanak szünetet, majd behívott az irodájába, és elkezdett kérdezősködni. Honnan tudtam, hogy a férfiak engem bámulnak? És nem volt rá épkezláb magyarázatom

– egyszerűen csak tudtam. Valami birizgálást éreztem a tudatom legszélén. Le merem fogadni, hogy te is éreztél már ilyet, és pontosan tudod, miről beszélek.

– Meg van egy bizonyos hang is.

A nőnek elkerekedett a szeme. – Tényleg? *Hall* valamit?

– Néha. Nagyon magas hangokat. Mintha egy szúnyog zümmögne egészen a fülemnél.

Olyan gyorsan nyúlt a laptopjáért, hogy majdnem elejtette. Egy csomó jegyzetet gépelt be, aztán megkérdezte, hogy hajlandó lennék-e visszajönni egy hét múlva újabb vizsgálatokra. Mondtam, hogy óránként húsz dolcsiért annyiszor jövök, ahányszor csak akarja. Megadtam neki a mobilszámomat, és megígérte, hogy felhív, hogy megbeszéljünk egy időpontot – de én még aznap este elcseréltem az iPhone-omat öt szem 80-as Oxyra, szóval nem tudott lenyomozni, és soha többé nem hallottam felőle.

Most, hogy tiszta vagyok, kismillió dolgot őszintén bánok, és az iPhone-om elcserélése a többihez képest elhanyagolható. De néha eszembe jut a kísérlet, és elgondolkodom. Próbáltam felkutatni az orvost az interneten, de persze még a nevére sem emlékszem. Egyik reggel busszal elmentem az egyetemi klinikai központba, és megpróbáltam megkeresni az előadótermet, de a campus teljesen más lett; egy csomó új épületet húztak fel azóta, és minden összekuszálódott. Próbáltam olyan kifejezésekre ráguglizni, mint *tekintetérzékelés*, *tekintetészlelés*, de minden találatnál az olvasható, hogy ezek nem valós jelenségek – nincs bizonyíték rá, hogy bárkinek is lenne „hátszeme”.

És azt hiszem, beletörődtem, hogy a kísérlet valójában megse történt, hogy csak egy a sok hamis emlék közül, amelyeket az oxikodok, a heroin és más drogok rendszeres használata során szereztem. A pártfogóm, Russell szerint a hamis emlékek gyakoriak a függőknél. Azt állítja, hogy a függők agya csak a boldog képzelgésekre „emlékszik”, hogy ne a valódi emlékeken, a szegyeteljes

dolgokon kelljen rágódnunk, amiket azért követtünk el, hogy be-
téphessünk, ne a förtelmes viselkedésünkön, amikor bennünket
szerető, jó embereket bántottunk meg.

– Csak szedjük ízekre a történeted részleteit – mutat rá Russell.
– Megérkezel egy régi, híres egyetem campusára. Be vagy állva
a nyugtatóktól, de ez senkit sem érdekel. Belépsz egy jóképű fiatal
orvosokkal teli szobába. Azok tizenöt percig bámulják a testedet,
majd felállnak, és tapsviharban törnek ki! Ugyan már, Quinn! Nem
kell Sigmund Freudnak lenni, hogy megértsd, miről szól ez!

Russellnek nyilván igaza van. Az egyik legnehezebb dolog a fel-
épülésben az, hogy az ember megbéküljön azzal a ténnyel, hogy
már nem bízhat az agyában. Valójában azt kell megértenünk,
hogy a saját agyunk a legnagyobb ellenségünké vált. Rossz dön-
tések felé terel, felülírja a logikát és a józan észet, és a legkedvesebb
emlékeinket elérhetetlen ábrándokká torzítja.

De azért van itt néhány kikezdzhetetlen tény is:

A nevem Mallory Quinn, és huszonegy éves vagyok.

Másfél éve vagyok gyógyulófélben, és őszintén mondhatom,
hogy nem vágyom alkoholra vagy drogokra. Végigjártam a Tizenkét
Lépést, és az életemet az én Uram, a Megváltó Jézus Krisztus ke-
gyelmébe ajánlottam. Nem fogod azt látni, hogy Bibliát osztogatok
az utcáson, de mindennap imádkozom az Úrhoz, hogy segítsen
nekem tisztának maradni, és ez eddig bevált.

Philadelphia északkeleti részén élek, a Safe Harborban, egy vá-
rosi fenntartású otthonban, ahol a felépülés előrehaladott szaka-
szában lévő nők laknak. Félutas ház helyett háromnegyedes háznak
hívjuk, mert bizonyítva a kitartásunkat, jó pár kiváltságra rászol-
gáltunk. Elmehetünk a boltba bevásárolni, mi magunk főzünk, és
nincs sok idegesítő szabályunk.

Hétfőtől péntekig dajkaként dolgozom Becky néni Gyermekgon-
dozó Intézetében, egy egerektől hemzsegő sorházban, ahol hat-
van zsenipalántáról gondoskodom. Két és öt év közöttiek. Életem
nagy részét pelenkacserével, aranyhalas kekszek osztogatásával és
Szezám utcás DVD-k lejátszásával töltöm. Munka után elmegyek